

Adolf Friis' prædiken 2. søndag efter påske

Taler
Adolf Friis
Sognepræst

Dato
15. april 1945

Sted
Gauerslund Kirke

Omstændigheder
Prædikentekst:

Johannesevangliet kapitel 10, 11-16.

1 Vi Mennesker er selvsikre og selvhjulpne. Vi stoler helst paa os selv, vore egne
Evner og Kræfter. Vi har en grundmuret Tillid til vore egne Foranstaltninger. Vi
vil helst tro, at vor Teknik, vor Oplysning, vor Kultur kan klare alle
Vanskeligheder. Vi fortrøster os til, at vi har vor sinde Fornuft og vor
5 Samvittighed til at lede os. Vi vil selv. Vi kan selv. Og truer det med at glippe fos
os som Enere, saa slutter vi os sammen i Flok. Det styrker vor Tro og øger vort
Mod. Særlig da, hvis vi lader os lede af dem, der giver gyldne Løfter om Fred og
Tryghed og gode Kaar for den enkelte og for Samfundet. Saa synes der ingen
Grænser for, hvor vidt vi kan drive det.

10

Og midt i denne Selvsikkerhed og Selvtillid rammes vi saa af Jesu Ord i Dagens
Tekst, hvor han sammenligner vor Stilling med Faarenes: lige saa hjælpeløse som
de er over for Ulven, lige saa magtesløse er vi over for vort Livs Fjender.
Rammes, siger jeg, - ja, hvis vi da ikke foretrækker at vige udenom for at undgaa
15 at blive ramt af det Slag, der vil give vor Selvtillid et Grundskud. For det kan
ikke nægtes, at Sammenligningen er ydmygende for det frie og selvbevidste
Menneske. Det føles som en Krænkelse, man helst vil tilbagevise. Og det kan
lade sig gøre ved at sætte Kikkerten for det blinde Øje. Men det sker ikke
ustraffet. Det er altid farligt at kæmpe mod Sandheden.

20

Og den nøgne, bitre Sandhed er jo den, at vi formaar intet over for de to
Stormagter, der regerer Menneskelivet: Synd og Død.

25

Vor Slægt har faaet en lige saa grundig som uhyggelig Anskuelsesundervisning i
det ondes Væsen og Magt, saa der skal, synes man, en mere end almindelig
blaaøjet Optimisme til at tro, at vi kan besejre det ved menneskelige

Foranstaltninger.

30 Synden er det radikale onde, over for hvilket vore egne Bestræbelser kommer til kort. Det gælder det enkelte Menneske, og det gælder et Folk. Og Grundsynden, den Synd, hvorfra al Synd og Elendighed stammer, er jo netop, at vi har revet os løs fra Gud og er gaaet paa egen Haand i en djævleblændet Selvtillid og Selvtilstrækkelighed. Mennesket afsatte Gud og anbragte sig selv paa hans Plads.
35 Man likviderede Gudmennesket og satte Menneskeguden paa hans Trone. Dér er Ondets Rod. Deraf al vor Nød.

Og Døden! Afklæd den al Camouflage og lad alle poetiske Talemaader fare. Se ind i Dødens brutale og skumle Aasyn og læg saa Øret til dit Hjertes hemmelige
40 Angst og skjulte Længsel. Og du skal blive nødt til at tilstaa, at sætte Døden det sidste Punktum for vort Liv, saa er Menneskelivet det mest meningsløse og haabløse af alt. Over for Døden kommer vi alle til kort. Alle staar vi lige raadløse og hjælpeløse. Alle er vi Nederlagets Børn. Det er den beske og utilslørede Sandhed.

45 Men den, der ikke vi lyve for sig selv, men bøje sig for den Sandhed, der ydmyger os og sætter os paa Plads – for ham bliver det et over al Maade glædeligt Budskab: “Jeg er den gode Hyrde.” Blandt alle Hyrder, der tilbyder os Førerskab, har Jesus Kristus legitimeret sig som den rette Hyrde ved at sætte sit
50 Liv til for os og ved at tage det igen.

Langfredag steg han ned i Afgrundens dybeste Dyb for at bjerge de vildfarne og føre dem hjem. Og Paaskemorgen knækkede han Dødens Magt for at føre os ud i Frihed og vinde os et levende Haab om Sejr over alle vore Fjender. Og det
55 Haab genfødte han os til i vor Daab. Han er vor rette Hyrde, saasandt vi er døbt til hans, den korsfæstedes og opstandnes, Navn. Han vil tage vort Liv i sin Haand og løse os ud af Syndens Magt og Dødens Vælde.

Han vil føre os og oprejse os til at leve det sande Menneskeliv, - det Liv, der er
60 Maalet for vort Hjertes Længsel og for hans Vilje. Og spørges der, hvordan det bliver en Virkelighed for et Menneske, saa svarer vi tit nok saa hurtigt: Du skal tro. Som om det at tro er noget let og selvfølgeligt. Hvad det slet ikke er. Tværtimod. For mange er det noget meget svært. Ja, i Virkeligheden er det noget uoverkommeligt for os alle. Ogsaa her gælder det: “Et Menneske kan intet tage,
65 uden det bliver givet ham fra Himlen.”

Vi skal ikke ved vor egen Anstrengelse og Anspændelse arbejde os op til at tro.
En saadan "Tro" er ikke meget bevendt. Men vi skal lade vort Hjertes Angst og
70 Længsel udløses i Bøn til Gud om, at han vil give os Troen. En saadan Bøn er
under Forjættelsen: "Bed, saa skal eder gives." Gud giver til enhver, der er rede til
at tage imod hans Gave. Og den, der beder af Hjertet om Troen, han har
Modtagelighed for Gaven, og ham bliver den skænket. Han faar Frimodighed til
at tro paa den gode Hyrde og lade sig lede af ham. Og den, han fører, han farer
75 vel.

Det gælder et Menneske, og det gælder et Folk.

Kilde

80 Kristeligt Dagblad, Nr. 169, 49. Aarg. 15/04-1945

Kildetype

Dokumentation i avis, magasin e.l.

Tags

85 2. søndag efter påske, Anden tekstrække, Danmarks besættelse 1940-1945, Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/adolf-friis-praediken-2-sondag-efter-paske>

90

95

100